

Un patró de l'art català contemporani

La Tecla Sala exposa 254 obres de la col·lecció de Lluís Bassat, la mostra més extensa del seu fons

ANTONI RIBAS TUR
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

A més dels llibres sobre publicitat que ha publicat, Lluís Bassat deu un llibre al públic català: les seves memòries com a col·leccionista. Ell i la seva dona Carmen acaben d'inaugurar l'exposició més extensa de la seva col·lecció d'art contemporani a la Tecla Sala de l'Hospitalet de Llobregat. Cadascuna de les 254 pintures i escultures que la formen –i que només representen un 10% de la col·lecció Bassat– amaga una història. Records i anècdotes que estan lligats als artistes –en aquest cas 68– dels quals ha reunit conjunts molt significatius d'obres, com Josep Guinovart, Gerard Sala, Xavier Medina Campeny, Eduard Arranz Bravo –la seva fundació és a prop de la Tecla Sala–, Francesc Artigau i Joan Pere Viladecans, entre d'altres. La cronologia de la mostra arrenca el 1940 i es prolonga fins al 1979. Trenta de les obres són adquisicions recents, d'artistes com Frederic Amat i Joaquim Chancho.

Si a la vintena d'obres de Guinovart se sumen les dels anys 80 que hi ha a l'exposició de la seva col·lecció a la Nau Gaudí de Mataró, en surt una antològica de l'artista. Precisament una de les obres més estimades de Bassat és *Rostoll*, una gran pintura que Guinovart li va regalar perquè l'havia ajudat a exposar a la galeria Martha Jackson de Nova York el 1979. “L'art català contemporani és tan bo com el nord-americà, però no hem tingut uns marxants que els hagin promocionat internacionalment”, explica el col·leccionista, que també reconeix que va “pagar més per algunes obres del que valen ara”. En qualsevol cas, Lluís Bassat i la seva dona no col·leccionen seguint un criteri determinat sinó d'acord amb els seus gustos.

Lluís Bassat parlant de la seva col·lecció al davant de dues versions de *Las Meninas* de Serra de Rivera. FRANCESC MELCION

“Sempre hem comprat el que ens ha agradat. Tot el que he guanyat al llarg de la meua vida ho he dedicat a l'art, no he tingut ni un cotxe esportiu ni un iot”, subratlla el col·leccionista.

Mentre que les restriccions econòmiques impedeixen al Museu Nacional d'Art de Catalunya desplegar el seu discurs més enllà de Dau al Set, les exposicions de la col·lecció Bassat –així com també les de la

Arriscat
“És cert que he comprat més enllà de les meves possibilitats”, afirma Bassat

Apassionat
“Tot el que he guanyat a la vida ho he dedicat a l'art”, diu el col·leccionista

Fundació Vila Casas, la Fundació Fran Daurel i comptats museus públics– permeten endinsar-se en el poc difós art català de postguerra. “Si veiessis uns actors del Cirque du Soleil amb aquests vestits pensaries que són molt moderns”, diu el col·leccionista davant uns rars figurins de Joan Ponç per al ballet d'Antonio Gades *Don Juan* i subratlla que “no s'ha cregut prou en aquests artistes”. “Haurien sigut famosos arreu del món”. La seva col·lecció farà un salt internacional a finals d'any: es podrà veure a la Galeria Nacional de Bulgària, a Sofia.

També tenen arrels catalanes, perquè les ha comprades aquí, algunes de les obres d'artistes internacionals de la mostra com Alexander Calder, Karel Appel i Fernand Léger. Bassat fins i tot té una obra emblemàtica relacionada amb Barcelona: el projecte frustrat de Christo per embolicar el monument a Colom. I una altra d'històrica: un *Mosqueter assegut* de Picasso.

Adquisicions amb pocs límits

A més de l'estima pels artistes, una altra de les raons per les quals Bassat ha reunit fons extensos d'alguns noms es remunta a l'origen de la seva col·lecció. “No he sigut mai un mi-

lionari i és cert que he comprat una mica més enllà de les meves possibilitats”, afirma. La mostra inclou la seva primera compra, un Àngel Jové titulat *Opus 2/68*. Li va costar 6.000 pessetes i és l'única que va comprar a terminis. El seu afany va fer un salt qualitatiu quan es va convertir als primers anys 70 en accionista de la galeria Adrià, que estava dirigida per Francesc Mestre, reconegut als últims Premis GAC. És d'aquesta sala d'on prové la seva segona adquisició, un oli de Serra de Rivera titulat *Banyista* i altres de Guinovart, Ràfols-Casamada i Joan Brota. També les escultures de Sergi Aguilar, que aleshores era un dels joves de la galeria.

La crisi del petroli del 1973 va obligar la galeria Adrià a tancar el 1979. Bassat va poder reprendre la seva col·lecció quan els beneficis de la seva agència publicitària ho van fer possible. Malgrat que no es pot veure dins la mostra, Bassat recorda una última obra molt especial: li va fer l'alemany Wolf Vostell després de sopar amb ell i el col·leccionista Rafael Tous perquè va coincidir amb el seu aniversari. És un petit paquet embolicat amb un text que diu: “Són les coses que no coneixes les que et canviaran la vida”. Bassat no l'ha obert mai. —

Lluís Bassat i la seva dona tenen diverses obres de l'etapa més pop del pintor Francesc Artigau. F.M.